

[Gade]

være båret frem af den tanke, som jeg er enig i, råbt ud til venstre, til de konservative og til regeringen: når de vil have privatisering, så skal de få det!

Jeg håber, diskussionen om privatisering, også på baggrund af dette forslag, kan fortsætte både herinde og, nok så vigtigt, uden for dette hus.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg havde egentlig ikke troet, at forslaget kunne have afstedkommet så mange bemærkninger, som hr. Gade gav det med på vejen. Han tog det også som et humoristisk forslag, men jeg synes egentlig ikke, det er særlig humoristisk at bruge folketingets papir, trykkeri osv. på det. Jeg har før set meget dygtigt og godt gennemarbejdet materiale komme fra VS, f.eks. omkring sindssygeloven, så jeg synes, dette er fuldstændig ude af proportion. Jeg kan slet ikke medvirke til det og vil slet ikke behandle det.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre skal også afvise forslaget, men jeg synes, det er lidt ærgerligt, at VS, når de endelig giver sig i lag med denne debat, ikke også prøver på at få lidt alvor ind i den. Det er i orden, at den bliver krydret med morsomme eksempler og den slags, men jeg synes, det er ærgerligt, at VS, når man nu har brugt så megen tid, ikke prøver at gå mere seriøst ind i privatiseringsdiskussionen, for hvad angår adskillige statslige virksomheder, kunne man diskutere, om det er særlig hensigtsmæssigt, at de ligger i statslig regie og ikke i privat regie. Dette bidrager desværre ikke til den diskussion og bidrager derfor ikke til, at vi på nuværende tidspunkt kommer videre i den debat. Det er beklageligt.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg vil gerne sige til fru Lone Dybkjær, at dette skam er alvorligt ment, og til fru Yvonne Herløv Andersen vil jeg gerne sige, at jeg glæder mig selvfølgelig til, at fru Yvonne Herløv Andersen vil komme i det politisk-økonomiske udvalg og deltage i en seriøs behandling på detailplanet af forslagene.

Vi har i VS forstået, at det er et hovedelement i regeringens moderniseringspolitik at få markedsmekanismerne til at fungere

uhæmmet i så store dele af samfundet som overhovedet muligt. Man kan selvfølgelig have det synspunkt, at der her er tale om reminiscenser af en tankegang, der hører til i sidste århundrede. Fremfor at føre den slags uvederhæftige argumenter i marken har vi valgt at forsøge at sætte os ind i regeringens tankegang og komme med ideer og inspiration til det arbejde, der øjensynlig går noget trægt for regeringen.

I over et år har regeringen talt om privatisering. Snævre og enkelte dele af den offentlige sektor er blevet støvsuget i håb om, at det måske kunne føre til, at markedsmekanismerne kunne vinde indpas her, eller at der var nogle smålunser, der kunne kastes ud til de private arbejdsgivere. Men vanetænkning og formentlig også en god portion fordomme har bevirket, at regeringen slet ikke har fået øje på de områder i samfundet, der ellers altid fremhæves som de mest betydningsfulde for den almindelige befolknings velfærd og glæde ved tilværelsen.

Mest besynderligt synes vi det er, at regeringen helt har overset de store og helt klare opgaver, der ligger i at privatisere det private erhvervsliv. Her er der et åbenlyst behov for privatisering og i øvrigt helt anderledes økonomiske gevinster at hente end dem, regeringen har skrabet sammen ved at sætte skruevinger på de dårligst stillede danskere.

Det kan kun nedbryde virkelysten og effektiviteten, når det private erhvervsliv hvert år kan forlade sig på, at det offentlige giver direkte tilskud på omkring 15 mia kr., og kan forlade sig på, at det oven i hatten får mindst 15 mia kr. i indirekte støtte via lavere beskatning, favorable afskrivningsregler, negativ indkomstskat og alle de andre ordninger, som det private erhvervsliv flyder i. Oven i købet er den eneste påviselige effekt af den støtte, man har givet i årevis, at investeringerne er faldet og beskæftigelsen er faldet endnu mere. Endnu mere nedbrydende bliver det af, at det er de største og mest velstillede, må man sige, og i grunden mindst effektive foretagender, der lægger beslag på broderparten af denne støtte. Jeg kan nævne selskaber som F. L. Smidth, A. P. Møller, Tobakskompagniet, Lauritzenkoncernen. Jeg er derfor helt enig med Nationalbankens direktør, hr. Erik Hoffmeyer, når han udtaler, at det er typisk, at Industrirådet klynger sig